

Jan

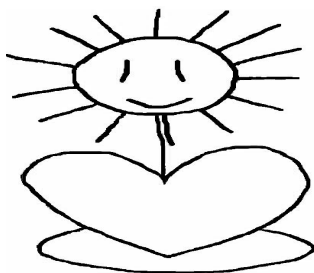
KANTOR

věnováno Člověku

i kořínkům na (v) Zemi

Být cvrčkem v trávě
a na nenastroj hrát
Poletovat slepě tmou
se sluchem netopýra
Těžký kámen naložit
žížale na záda
Přivázat psa k boudě
ať štěká
Jelení korunu zahazovat
a na novou se těšit
Milovat bez opětování

Tohle je svět,
kde chaos má svůj řád

VIZE RANNÍHO SNĚNÍ

V moři jsem plaval jako ryba. Byl jsem rybou a můj domov, zvaný „moře“ byl jen slzou oceánu. Moře bylo krásné a já si plaval, kde jen chtěl. Všude bylo dosti vody, životní potřeby mého přirozeného domova. Se mnou žilo spousty jiných ryb. Tady ve vodním světě rostlo i mnoho čarokrásných rostlin tvořící oázu štěstí. Voda dávala tomu všemu zvláštní lesk, jenž se vlnil v příbojích. Byl to můj svět.

Všechny strany toho světa však končily ve zvedacím se dně. To mě však vynášelo k něčemu, co bylo nade mnou. A tam nad vlnitou hladinou se cosi krásně třpytilo. Nevědno co, protože bál jsem se vystrčit svou rybí hlavu z vody. Znamenalo by to smrt. A kdo by se smrti nebál? Jenže to světlo nade mnou, co procházelo i k nám do moře a osvětlovalo vše krásné, co žilo v něm, mě lákalo.

V mém světě však nebylo vždy tak krásně. Vždy nebylo vidno tu nádheru, co se vlnila kolem. Pravidelně přicházely silné tlaky vody a ty vířily naše dno. Z něho pak stoupalo bahno a kalilo tu krásu. Nebylo vidno nic. A často jsme v této tmě naráželi jeden do druhého. Byli jsme vydávání napospas vodním živlům. Neměl jsem rád tyto bouře. Ale přesto jsem miloval tohle místo a nechtěl vystrčit ani hlavu z té kalné vody.

Až jednou se to stalo. Nastala dlouhá silná bouře, a moje moře se rozlilo do stran. Tlak vody ve vlnách ničil vše a všichni jsme byli touto silou unášeni.

BÁC!

Ucítil jsem prudkou neznámou bolest na těle. Nedokázal jsem se zorientovat kde jsem. Nedokázal jsem ani udržet rovnováhu. Slyšel jsem jen pleskání sebe samého o něco tvrdé. S hrůzou a zároveň s úžasem poznávám, že nejsem doma, že nejsem v moři. Mé moře jen šíleně hučelo a svými vlnami mě postrkovalo stále dál od sebe.

Každíčkou moji snahu doplazit se k němu po ploutvích, mi vracelo oblevou, jež mě od něho odstrčila dál. Už mi docházely síly vracet se. Umdlévám...

Cítím pálení.

Cítím bolest.

Znamená to že žiji?

Já žiji!

A kde je moře?

To už neslyším. Ležím na něčem tvrdém a na těle cítím pálení jež mě hřeje. Ztrácím ze sebe všechnu vodu, *osýchám*. To pálivé teplo cítím shora nade mnou. Přichází od světla – kotouče zlatého. Raduji se, že cítím tuto bolest, že žiji. Ta záře je přece to, co jsem již dříve viděl vodou rozmazané. A teď se do něj nemohu ani podívat, protože mé oči nejsou na tolik světla přivyklé. Zato kolem sebe i zde vidím nádheru. Život okolo tak čistě jsem ještě nikdy předtím neviděl. Vidím jej díky tomu světlu nade mnou.

Přicházejí mi síly vnořit se do této nádhery. Plazím se ji v ústrety. Rostliny a na nich květy, jaké pod vodou jsem neviděl. Vysoké korály kolem šumí. Dám jim jméno: stromy. A z pod nich slyším zpívat vodu která tančí mezi oblázky. I zde je voda! Moje radost vzkvétá. Jsem jako doma, ale chutná mi sladce. Takovou chuť jsem dřív nepoznal.

Ploutve se mi mění. To co mám místo nich, mi dovoluje pohybovat se vpřed. Nohama kráčím nyní po zemi. Jsem jako v jiném světě. A přece žiji. Dýchám něco lehčího, voňavého a to mě nadlehčuje. Pohybují se rychleji, utíkám a dýchám krásu kolem. Kolik je života, kolem...

Již ani šupiny nemám. Jsem pokryt něčím hebčím a přes to cítím příjemné hlazení které jsem ve vodě nepoznal. Skáču radostí, cítím se lehce. Výš, výš!

Odrážím se blíž tomu zlatému kotouči. Dostávám perutě a vzduchem se vznáším. Svoboda!

ROZLET.

MOŘE

CESTA ZAMILOVANOSTI

Z obecní cesty asfaltové
na prašnou cestičku vkročím
U potůčku, kde stromy olšové
rostou si, já čelo omočím

Pot z čela smývám,
s vodou se zdravím chladnou
Jen chvíli a se ubírám
na cestičku prašnou

Musím spěchat, srdce káže,
za svou milou pod Pastušku
Tam růžová je lásky záře,
tam našlo moje srdce družku

Chvíli ještě a v lesíčku
vcházím kroky nedočkavými
na kamennou vzhůru cestičku
mezi stromy habrovými

Ještě kousek stoupání
zde ve voňavém lese,
chvíli ještě doufání
a již dům zjevuje se

V něm bydlí moje milá,
jež k lásce odemkla mi vrata
a k ní přivádí mě síla
vůně jménem Renáta

ŽENA

Není pravdivějšího zrcadla,
které odráží svým leskem nebe
jako hladina čiré studánky
tvář klonící se nad ní,
aby z ní pila sama sebe,
než je žena.

21. ZÁŘÍ 1991

Již zrána za tmy vstávám,
velký Den nastal mi
Pro kytici růží spěchám
Růže žluté pro milou,
kterou dnes v život dostávám

Děkovné loučení s domovem
Tátovi, mámě, s láskou sbohem
Dům, který kolébkou mi byl,
pomalu mizí za mnou
v tomto krásném dni novém

Se svatebním pukétem
v nažehleném obleku vkusném
první v koloně aut jedu tam,
kde srdce moje dávno už je
a radostí si zpívám se světem

S mírem v srdci,
s čistou touhou
setkávám se s ní
Dívkou ze snů a přece živou,
spolu život spojit chci

V obci na Úřadě z okna
slastný nápěv zní
A své Ano řekli si,
polibek první, podpisy
a vínem připili až do dna

V kostele u faráře
v pokleku požehnáno,
i tady zní Ano,
před Bohem a krásný pár
zvony provázejí od oltáře

Své srdce na oltář
navzájem dali si
Ty jsi já a já jsem ty
Závěť tuto lásky člověčí
zapsal Amor – notář

Den šťastný a Nový,
jsme svoji
Renáta a Jan
Dvě mladé srdce
vjedno zaslíbeny
ze zlata prstýnku okovy

PO SVATEBNÍ NOCI

V novém domově,
u rodičů své milé
Žena po boku mě
a já po boku ni
o společném díle
píseň prostorem zní

Rodina je On a Ona
a přibude i Ono,
když zdravé dílo se koná
s vášní a poctivě
To je všem známo,
mluví se pravdivě

K jednomu malému
druhé přijít může
Kde potom našemu
soužití v pokoji
těsném, i krásné růže
se rozpíchají

Domov vlastní mít
a v něm rodinu
začínáme chtít
Když čas dál běží,
cítím vlastní vinu
Děti zde chovat stěží

V pokoji a nepokoji
nervozita stoupá
Nový domov nestojí
málo, vydělat je třeba
Země se houpá
K jídlu tlačěnka a chleba

Na talíři také
stále stejná porce:
"kdo nestavěl neví jaké
to bylo a tím musí být"
Ozývá se tíseň
Začíná se výt

Po dvou rocích
na svatého Jana
ve vysněných krocích
po schodech stěhujeme se
Konečně domů, z rána
V novém radujeme se

Nový domov vlastní
Sami ve svém spolu
Jsme šťastní
Přibylo nás o dva
u jednoho stolu
Marie a Eva

Domek u Pastušky
o patro vyrostl
S červenými došky
je nejkrásnější
Dvě rodiny uhostil
pro život pohodlnější

Pod jednou střechou,
ale dva byty
Staří – mladí se přou
o to, co bylo a bude
Slabí jsou bití
a berou co zbude

SÍŤ

Dech svěžího z lesa vánku
v linkách nese osnovu
Na listech růžového červánku
zní tóny kosího zpěvu

V zahradě ovocných stromů
z jabloní, hrušní, slív
Otevřeným oknem domu
teče sladký příliv

Z hrdélka peřím pokrytého
pestrých květů lístečky
Ze srdéčka čistého
plete z lásky věnečky

Árie lásky na křídlech letí
Pěvec nepřestává pět
Svou první, druhou, třetí...
písni, obletí celý svět

Pro lásku žaludku
pavouk skrytě plete
Z jemné nitě v klubku
Pavučina je na světě

Tak píseň do sítě utonula
vnořená v temném stínu
Křídla rázem ustrnula
pro toho, kdo utkal člověčinu

BĚDA

Za oknem slunce zhasíná
den končí
V místnosti kde jsem
se rozsvěcuje lampa

Bzzziíííí

A ticho
Už je tady

MÍCHAČKA

Tyto ústa kupodivu
co spolknou to zvrátí
a není divu...
Vždyť točí se s nima
i celý svět
Tu lopata písku,
tři lopaty šterku
a vajec miskou
Cement zapít kýblem vody
a pak vše zvrátit zpět
To je pěkná makačka

VŠUDE JE NĚCO

Okolo les
uprostřed mez
na mezi strom
pod ním spí slon
To bylo v Africe,
v novinách v trafice

U nás je les
uprostřed zahrada
V boudě je pes
kolem něj ohrada
Vedle stojí dům
u domu chlív
Ozývá se BUM
a hlasitý hněv

NIC NENÍ SKRYTO

Od skřivana na pole
padá pohled jako dech
Není skryto nic dole
ač uniklo by cokoli
v neprůhledných zdech

Tam ohnutá záda
na dlaních mozoly
živobytí poctivé
a potěšení z práce...
K dílu skřivan hraje
levně a sladce
Zákeřný je zrádce!
Když na cestě ničivé
kde pýcha a zlost
se pod peřinou skrývá
Kde ani chleba skýva
nechutná z té bole
I když přidá se hnoje,
aby pecen vyrostl větší
O to větší sousto
tvrdé, žaludku nesvědčí
a nestrávené těsto
pak do hnoje zpět vrací

Od skřivana na pole
padá pohled jako dech
Není skryto nic dole
ač uniklo by cokoli
před Ním,
v neprůhledných zdech

POLE SVÁRU

Kdo nasek do pole kostihoj,
Bože moudrý, kdo?
Ten věděl, že může nastat boj
z koho kdo!

Polámaných spousty kostí
na válečném poli,
plné zuby zlosti
a plno ran co bolí
Proto ten Kostival
v úrodné hlíně,
co všude se rozsíval
pro čas sklizně
Až sklizně nastal čas,
na jednom poli byli dva
V plevelu spálen Ďas
s řevem hladového Iva
Plodné zrno však v otýpku
svázáno je pevně
Než vsypáno bude na sýpku,
mlácení jej čeká zevně
Tak vzklíčila dvě semínka
a dva byli, co sadili
Tím o Království je zmínka,
pochopí, kdo uvěřili
A odkud se vzal kostihoj?

Jako Smírce na poli
nechtěl žádný boj
Žel, každý cestu svou si volí

ZÁTIŠÍ U OHNĚ

V ohrádce z kamenů
oheň dřevo spaluje
blýskavé světlo ozařuje
ve tmě přisedící tváře
a v povzdálí šed' kmenů

Světlý dým stoupající
k Mléčné dráze
vítr unáší saze
za ním hledící tváře
věčnou Hloubku hledající

Mlčenlivé ticho kolem
jen pukot doutnajícího dřeva
vůně pryskyřice a mrvy z chléva
se lepí na tváře
těch srostlých s polem

Jen naděje jiskřičky
s dýmem vzhůru stoupají
a v srdcích co doufají
že vyjasní se tváře
vycházejí první hvězdičky

LIDSKÁ POVAHA

Jede kolo po cestě
i když je to ve městě
z ničeho nic pes vyskočí
a do kola čumák strčí
Chce ho sežrat?
Chce ho kousnout?
Kolo se však dále točí
a pes zuřivě jen poulí oči

Běží kočka v náves
pronásleduje ji pes
Pro nic za nic kočku honí
dělal to včera i v loni
Chce ji sežrat?
Chce ji kousnout?

Kočka mu však uteče
a psovi slina vyteče
Kdo zná, ten jistě usoudí
že pes štěká jen u boudy
Na řetězu v bezpečí
kde svůj rajón pomočí
Tam chce všechno sežrat!
Tam chce všechno kousnout!
A cizí k němu nevleze
jen blecha mu kožich proleze

Ve městě i na návsi
najdou se takoví psi,
kteří čenich strkají
do věcí kterých nemají
Běhají za nesmysly
a vyhledávají úmysly
A nejhorší jsou přivázaní
k psímu vhledu nazírání
Ti chtějí všechno sežrat
a všechno chtějí kousnout

NEDĚLNÍ DOPOLEDNE

Nejkrásnější v týdnu den
bývala pro mne neděle
Rodina vstala z postele
a každý šel po svém

Děť tiše v pokojíčku
s panenkami si hrály
V ručkách malých chvíličku
je s ukolébavkou chovaly

Na gauči v jídelně
se tráví čas nádherně,
když v rákosovém košíčku
je skrytý svetřík v klubíčku

Na konci měkké vlny
jehlička cinká o jehličku
a ruce mé milé jsou plny
hladkých a obratkých uzlíčků

Pro kohopak v neděli
plete vlnou z lásky?
Ptají se dětské hlásky
Komu že se nadělí?

Do toho všeho vnořuje se
vůně oběda na plotně
Když nevím kde co, zeptám se
jinak vařím v pohodě

Většinou peču králíka
v remosce na špeku
v koření a česneku,
do dvanácté chvílka

Pak u stolu společně
zasedneme konečně
Všichni spokojení a rádi
dohromady nám to ladí

Krásný to den, když jsme spolu
zase všichni okolo stolu

ROCHÁZKA

Nedělní odpoledne jasné
Na modravém nebi sluníčko
po zemi rozmotalo klubíčko
svých paprsků nití.

Vše je tak svěží
a volá to z domova ven
"Na procházku pojd' jen
ať poznáš radost z žití"

S dětmi jsme vyšli
na kopec Břežinu
Soused věšel pěřinu
ať provětrá jej vánek

Pod nohama drsná zem
překračujme větve, kamení
Evičku nesu na rameni
Schvátil ji odpolední spánek

Za Bieleszovou chalupou
vpravo, procházíme lesem
Ve stínu i svůj stín nesem
až na konec stromoví

Zde dům na samotě
kolem mateřídouška a vřes
Daleko odtud už je ves,
kde kostel zvoní

Zvony dítko probouzejí
a kopec pěje melodie
S ptáčky líbezná zní harmonie
i Maruška zpívá si

Drobné krůčky cupity dup
děti za ruku mámy,
za humny bojí se jít samy
Ozývá se ticho čísi

Cesta vlezla do lesa
Reňa volá "Zpomal, Jendo!"
a smíšek dodá "ty bendo"
jako Mládek ve své písni

Rodinka si směle kráčí
v očích svítí štěstí,
což pohodu to věští
a líp se jde s ní

Pár chatek rozsetých
na malé stráni
Duch hory je chrání
před nepohodou, neštěstím

"Kdo první spatří muchomůrku?"
Domeček z desek a trámů
s okolím plným krámů
když neví se co s tím?

Ještě jednou les
Samé břízy, samý keř
Již tam budem, věř
Už těla se nám zpotila

A jsou tu Paseky
kde děti maminka do školky
ve vlasech s motýlky
s tetou spolu chodila

Na Pasekách Koliba
S občerstvením posezení
krásnějšího v světě není
než v neděli odpoledne
s rodinkou

PODZIMU

Zubaté sluníčko s větříkem
si na nebi pohrávají s mráčky
a ze stínu prasátka po zemi
zase s pavučin chomáčky
se honí mezi stromy

Zoraným polem se svetříkem
který zahřívá zkřehlé tělo
jež z jara sázelo, okopávalo
a nedávno žalo i sklízelo to,
co vyrostlo mu

Na okraji brázdy unavené oči
holé pole měří
a již teď srdce věří
že země dá mu po zimě
klín úrodný svůj v obručí
svázaný Matkou k obdělávání

Díky štědrý podzime
za plody své i očekávání
spravedlnosti, co patří komu

VESMÍR V NÁS

Stoleček
na stolečku hrneček
V hrnečku lžička
a kafe
Pěnu roztočím
v galaxii slazenou
kostkou cukru
a douškem vychutnávám:

Vesmír v nás

KOLOTOČ HŘÍCHU

Uklízím rajón od smetí
Smeták, hadr, kartáč a vědro
Již leskne se podlaha,
nábytek, okno i světlo
Netknutá čistota
září chvíli v cele
než vydechnu...

A začít mohu znovu

Utrpení k smíchu

NEVÍRA MÁ

Není každý den jasný
není člověk stále šťastný

I takové dny jsou
kdy mračna deště přinesou

Nezdaří se vždycky dílo tak
jak by vidět chtěl můj zrak

Není vždycky pohoda
když objeví se neshoda

Kde najít opět pokoj, mír
kde načerpat nových sil?

Když dům, ve kterém přebývám
je chrámem jímž se zabývám

Je mi modlou kamennou
skládám v nu duši znavenou

V tom domě jsou mraky
Však slunce radostné taky

Je v něm hněv a svár
Ale taky lásky žár

Naleznu tam nasycení
Taky ale hladovění

Hladovění po stálosti
v lásce jen a radosti

Po níž touží duše má
pocitu, jež odněkud zná

Z dávna či pradávna
tam někde v zapomnění
kde láska se nemění,
kde zní harmonie slavná

Leč jen sen to asi je
snad iluze blouznivce
Bez opravdového příznivce
i tento rozpuk taje

Zůstává mi jenom chrám
z cihel a kamení
V něm v iluzi jsem sám
neboť přehlížím znamení

Nevěřím tomu co nevidím
Věřit se však bojím
věcem které vidím
Jsem spoután obojím

A tak jako den s nocí
střídají se pravidelně
Tak i dobré a zlé moci
bojují se mnou chrámě

NA BORÚVKÁCH

Z Loučky, hory pololysé
žlutá vede na Filipku
a tam ze strany dolů
do Návsí, Hrádku nebo Nýdku

Z Loučky uvidět je možno
hory a kopce matky Beskyd
A bratrance Javorový, Ostrý,
Kozinec,
kde medvěd se i výskyt
Odtud na dlani je Třinec

Na Loučce uvidět je možno
blízko také slunce zlaté
A plno indigových očí
hledících na něj
pověšených v borůvčí
a čekajících na kulaté
rtíky dětí mlsajících
tu sladkou pochoutku

OPRAVDU JSME ZE ZVÍŘETE?

Večer do chléva jsem chodíval
kýble žrádla, vody nosíval
Pro zvířata domácí
krávu, prase, slepici

Vždy těšila se z příchodu
pro úlevu, pohodu
Z naplnění volete a břicha
vším, co se jím namíchá

Taky vydojit vemeno mléka
Ba, zapomněl bych na králíka
který v králikárně frnká
a na potřeby své čeká

Vykydáno podestláno
Ven půjdete až ráno
Nenadělejte si pod sebe hned
abyste v čistém mohli ležet

Ale, ale, teď to říkám kravičko
couvni při tom maličko
Jsi fakt jako zvíře
Vůl jsem já, vždyť jsi

Copak je to za člověka
který chová se taky tak
jako by to byl nemyslící yak

ZA VODOU

Z koláče v trávě
ukrojím hravě
rýčem v půdě sousto
Kousek po kousku
ujídám tohle těsto
z hlíny, jako housku

Metr kola z hlíny
Táčky hnědé špíny
Na zeleném koberci
rázem vykvetla
rána v kopci
z níž voda tekla

Tam hluboko v zemi
pod jílem v kamení
tepou živé žilky
K ním kousek po kousku
z času ukrajuji chvílky
a pojídám jako housku

Kubík za kubíkem
vysypávám kbelíkem
z díry toho hrobu
kde dříve plavuň kvetla
Krumpáčem teď zobu
aby voda opět tekla

V úzkém z hlíny vězení
v nebezpečí sevření
je další slupka odkrytá
V tichu toho jícnu
kde historie skrytá
padá plamen ze svícnu

Pod dalšími kameny
zableskly se vodní plameny
Třepotavé a jiskřící
ve tmě a tichu
první slzy čeřící
Narovnávám míchu

Pode voda zebe
Nad kolo z nebe
První vědro vody
stoupá z hlíny v jícnu
Nastávají hody
s plamínky na svícnu

K tanci tomu pramínku
parket složím z kamínek
A po žebříku výš
ve tmě a tichu
vylézám na zemi již,
kde protáhnu si míchu

POBLOUZNĚNÍ

Pásla se ovečka
v zeleném hájičku
a vlněný kožíšek
odrážel světlo slunce

Poblíž se pásla
druhá ovečka
I její kožíšek
svítil v sluníčku

Škubaly travičku,
bylinky, květinčky
rozkvetlé písničkou
z bačovy písňalky
Až dotkly se jejich
ovčí pusinky

V ostychu couvly
oddálily tváře
Však v očích jejich
vzplála jakás záře

A připoutané touhou
pásly se dále
po boku v zeleném
hájičku a nevšimly si,
že stádo jejich
už zmizelo v lesíčku,
kde pastýř je v salaš
hnal

Až přicházel večer
a záře kožíšku
pomalu hasla

Šerý závoj pokryl
ovečky v hájičku
Samy teď bloudí tmou
v chladné noci
Jen kožíšky hřejou
srdéčka v bezmoci

Dlouhá noc nastala
v očkách jiskra zhasla
Už nebylo vidět nic
Kromě černé tmy

Strach
jako vlhko rosy
procitl na kůži,
která třást se
začala

Ovečka již sama
teď bloudí ve tmě
A druhá ovečka?

Bůh ví kde je...

ADVENT

S Vánoce mi za oknem
vzhlížím velké kouzlo
Čase kouzel, pojd' honem
a rozpust' světa všechno zlo

Čase odpuštění, odpusť prosím
temnu našeho žití
Pro naději co v srdci nosím
kteráž láskou srdce nám osvítí

Srdce v jasu Tvém se změní
to v naději nám dáváš
Pojd' jen čase odpuštění
Čekáme Tě a z dálky nám už máváš

Máváš nám svým plamenem
co zapaluje zhaslý knot
Můžeme být i kamenem
i ten Tvůj plamen roztaví
a kdejaký plot

Kdejaký plot se zbortí
jež brání lásce přístupu
Zlo se rázem rozpoltí
a zamíří k ústupu

Jen ustupuj Temno, už máme tě
dost!
Už nasýtilo ses nás nadmíru
bylo jsi nezvaný host!
Teď chceme žiti v lásce, pokoji
a míru

O JEDNOM PLODU

Šťavnatý plod jabloně
omalován štětcem slunce svitu
na stopce křehkých citů
zraje v koruně
vzájemného milování

V polštáři z listí
třepetavých ve vánku
pročítá si čítanku
z písmenek štěstí
o jednom spoutání

Z výšky koruny žití
smálo se jablíčko
na spadlé klubíčko
omotaných nití
z čísih dlaní

Polibek blesku a hromu
udeřil pak svými rty
do ovocného stromu
kde jsme byli já a ty
v jablíčku schovaní

Slunce zapadlo
když půlka padla na zem
a rozbila se rázem
Slzavé jádro vypadlo
Nastalo temné hledání

OSYCHÁNÍ

VOLÁNÍ ZE TMY

Kde jsi, lásko má,
kde jsi, má lásko!
Proč všude je jen tma,
smutek a vřískot?
Ozvi a vrať se mi,
lásko má jediná na Zemi

Vrať se mi brzy,
dříve než rozbřesk rána
usuší noční chladné slzy
a rozezní se denní hudba hraná
Ozvi prosím a vrať se mi,
lásko má jediná na Zemi

Proč na tmu mám hledět?
Proč tmu skrz katr -
vidět, mlčet a sedět
mám jako vrah, jako lotr?
Ach, ozvi a vrať se mi,
lásko má jediná na Zemi

Co se to tady doopravdy stalo?
Vypuklo to náhle neb...
stačilo přece tak málo
a do rakve mé zatloukaje hřeb
Oj, ozvi a vrať se mi,
lásko má jediná na Zemi

Jako blesk z čistého nebe
skolil vše, co bylo
a nyní zem chladná zebe,
kousek tepla nezbylo
Kde jsi, vrať se mi,
lásko má jediná na Zemi

Volám tě, lásko, kde jsi,
volám a z očí kanou slzy
v obrazy, co znamenaly kdysi
smysl a věřím, že navrátí se brzy
Ozvi, ozvi a vrať se mi,
lásko má jediná na Zemi

Vím, že jen schováváš se,
hru hloupou hraješ!
Lásko, cožpak jsi pasé,
už v srdci mě nehřeješ?
A tak ozvi a vrať se mi,
lásko má jediná na Zemi

Kde nyní jsi, můj květe,
kde hledat tě mám?
Kde hledat tě na tomto světě,
když portrét tvůj neznám?
Ukaž se prosím a vrať se mi,
lásko má jediná na Zemi

U SOUDU

Jednou nastal čas,
kdy uslyšel jsem soudcův hlas
a stál před ním sám
s tím, co uvnitř mám
A ten hlas z knihy slova sbíral
v které vše bylo zapsáno
Co vykonal jsem proti řádu
a co na veřejnosti bylo hlásáno
když zhřešil jsem v pádu...
Prstem list za listem otvíral

Kolem soudce za lid přísedící
po stranách a bedlivě naslouchající
slovům obžaloby a zákona
proti tomu, kdo meze překoná
Já překonal ty meze
a za to trest koupil
Spoustu času a let
jsem tělu svobodu uloupil
a vzdálen mi byl svět
A teď tu stojím drze

Nalevo mě zástupce státu
z daných slov jako ze salátu
poznámky na papír si vybírá
aby zjevil, kde Sodoma se ubírá

A já v této Sodomě
hlavním aktérem byl
než dopadla síra z nebe,
kde plamen všechno skryl
a v popel proměnil i sebe
Pěkného nic nezbylo v domě

A obhájce můj daný
na právo mé je poslaný
aby jako levoboček u soudu
hájlil zákon proti proudu
Proti proudu obžaloby
v rámci mezí zákona
Aby ale nezapočten byl i on
kdo v Sodomě skoná
Vždyť nemá k hříchu sklon...
Házet kamením by též rádoby

Přesto stojím před Soudcem
který zabývá se srdcem
Co v něm je pohnuto a skryto
Co do knihy Života je vryto
Ač tělo uvězněno je soudem
tělesným
a do hnoje zakydáno jest,
duši neupoutanou k tomu smradu
může sám Soudce v milost vést
Ač děje se co děje tam vzadu,
již se nestanu sloupem solným

ZTRACEN VE VZPOMÍKÁCH

V hlubokém lese pod skálou
kde projít lze pěšinkou malou
najít lze skrytý pramínek
odkud teče nit' vzpomínek

Zde nekončící příze pramení
z níž uplést možno stavení
ve kterém se lehce zabydlí
a kde duše najde pohodlí

V pohodlí lze zůstat tam
kde potřeba být milován
a milovat se naplňuje
tím co srdce potřebuje

Jen pozor na tu záludnost
z níž postavit lze most
z denního světla do noci
Z reálu do bezmoci

U pramínku bludný kořen
překročíš a most je zbořen
A uvězněný v minulosti
tam nedostaví se milosti

Já zabloudil do vzpomínek
a v srdci uhasl mi plamínek
světýlka denní radosti
všeho požehnání zadosti

Srdce bez světýlka usíná
život v něm pomalu zhasíná
dokud nenajdu odvahu a moci
poprosit Pána po pomoci

Že zbloudil jsem opět tam
kde již není reál, ale klam
Nelze dívat se stále dozadu
Nelze jít dopředu pozadu

Však z hlubokého lesa ven
vyjít třeba ihned sem
kde radost v světle uvidím
a s životem se usmířím

Po úzké lesní pěšině
spěchám v přímé rovině
Skrz dárce života mého
nalézám Dne opět svého

HLEDAJÍCÍHO TOUHA

Při svítání za rozbřesku
probouzím se ze sna
Zdálo se mi o odlesku
světla v němž jsem stál
když na hroudu vstoupí Vesna

Ta zářná čistá tvář její
mě okouzila cele
Vesna, jejíž rty se stále smějí
v tom snu bych zůstal...
nechce se mi z postele

Obraz snu však zvolna taje
mé oči krouží po okolí
Kde jsi Světlo? V němž mé srdce
zraje
i já bych nyní tál
být slunci blíž na křídlech sokolích

Avšak musím opět vstát
a dále po nohách svých
kráčet a v okolí se ptát
kam vítr mé touhy by ustal
A kde nebylo by již dnů tmavých

A tak procházím vraty na cestu
opouštím svou rodnou ves
Jdu hledat ze snu Nevěstu
ve které bych světlem vzplál
A kde naleznou již věčné Dnes

BEZ ROZLOUČENÍ

Stesk na tváři maluje mi
stíny své
Vzpomínka na časy minulé
na blízké
Chmurno uvnitř
Chmurno venku
Zachmuřený den
Příčinou byl sen!
Který zdál se mi
O manželce své
a dětech zde
kdysi na Zemi
Které zanechal jsem
bez rozloučení
A jako v hrobě
nyní nad vzpomínkou
Smutno je mi
Smrt přišla znenadání
Snad jsem teď jen v komatu
Ochrnutý nemohoucí
zažívám umírání

Dnes mi stesk
na tváři maluje
stíny své

PLAMEN SVĚDOMÍ

Na poplach bubnuje vojáček
svolává k plné zbroji
Hranice překročil nepřítel
a všichni se ho bojí
Vždyť zlý je ten
kdo narušuje svobodu
a nehledí na žádnou dohodu
domy i pískoviště ničí jen
ten zlosyn, zrůda a ničitel

Na poplach bubnuje vojáček
tatínky volá do boje
Do zbraně všichni, do zbraně!
Vždyť drak vyletěl ze sloje
a z tlamy plive síru
na všechno krásné kolem
i na dítě schované pod stolem
když ztrácí poslední víru
směřovanou k záchraně

Na poplach bubnuje vojáček
paličku pevně svírá jeho dlaň
a dunění mi srdce třese
s pohledem na dravou saň
v níž svůj podoby obraz
jsem náhle spatřil
když život jsem cizí zmařil,
který tence jako vlas
a křehce se Stvořením nese

Bubnuje vojáček na poplach
do srdce mi tluče paličkou
že hraniční překročil jsem kámen
bez víza a s neláskou
Zpět se už nedá kroky vést
kde zašlápl jsem nohama
kytky spolu s broukama
to v sobě musím nyní nést
než spálí to Boží plamen

LIDSKÁ OCHRANA?

Slunce zář mě pálí,
ale svět okolo
v jejím světle žije
Zelená, červená, modrá,
se v tomto světě mísí
a krásou mě do očí bije
Obávám se bolesti
mi do očí bijící
proto nasazuji brýle
Temná skla před očima
a rázem se svět mění
v příjemnější chvíle
I ve stínu chládku
pohodlí před žářem
se tělu naskytuje
I v šedém světě
s brýlemi na nose
úlevu oko pociťuje
Šedé nebe, pod ním stromy,
lidé, domy a zvířata
až na vzdálené míle
S šedým stínem bolesti
uvnitř v srdci
před Světlem
a Pravdou
mineme pravého cíle

ZIMNÍ SNĚNÍ

Venku sněží, všude bílá peřina
Vločka za vločkou padá tiše
Pod ní spí strom, keř i rostlina
i kořínek spí v hlíně
a čeká jen na čas, ne spíše,
než ptáček zapěje jarní písň

Ptáček bdí a jen si pročítá
touhy snících ve vločkách skryty
Aby z jara, až Slunce čas spočítá
mohly z plného hrdélka
ze srdce zpěváčka být odkryty
A snům těm narostla křídélka

Teď jen ticho vločky pěj
Sny kolem větrem vanou
a spolu k zemi padají
Aby přikryly spící děti,
které v náručí Země, s Mámou
mezi hvězdami nebem letí

Vločka tiše letí, poletuje
A sen v ní se usmívá
Nevadí mráz ani že vítr duje
Nevadí, že vládne spánku čas
Tak už to na tom světě bývá
než zazní probuzení hlas

ŽÁDOSTIVOST

Když vítr silný začne vát
Když mraky ztemní oblohu
Když srdce přestane se smát
A když v dál již jítí nemohu
tu chci jen žádat o jedno
abych v srdci se zas smál
Aby světlo ozářilo temno
a abych v bezvětrí šel v dál

Já chci v dál jít
Jenže vítr tím víc duje
Já chci v radosti žít
Avšak padám jen do dračí sluje
Žádám se teď probudit
Snad je to jen sen
Jen dobro kol sebe chci mít
a to špatné musí ven!

O nejlepší dobro žádám
O to víc je kolem zla
Tím zvláštní zákon poznávám
Snad je to jen hloupá hra
Ne, hra to jistě není
Jen příliš tlačím na pilu
Vždyť dokonalé je stvoření
kde Bůh vložil svou sílu

Proč tedy Já svou silou tlačím
proti Jeho svaté vůli?
Vždyť tak se jenom já mrzačím
a v ne-moci jsem pak v ne-vůli
Teď vyjasňuje se mi v hlavě
a mraky odplouvají pryč
A já mohu děkovat v slávě
že zabořen byl do mě rýč

Jsem zúrodnován jako pole
kde vyrůst má to nejlepší
To vědomí přikryje mi bole
A na srdci mě konejší
A já tak mohu jít v dál
životem svým v bezvětrí

Proč bych se teď neusmál?
Na svět, kde vidím svých bratří
kteří stejně taky patří
pod jedny ruce Zahradníka
Který z neúrodné pláně
skrz Krista – Prostředníka
uchopil nás
hlínu
do své dlaně

ŽIVOT NA ZEMI

Když vstoupil jsem do toho světa
nenapadala mě žádná věta
Věděl jsem, že žít zde mám
a že vpřed nepůjdu nikdy sám
Jen co jsem se však rozhlédl
svět svou krásou mě svedl
Pak už neviděl jsem jasně metu
pro kterou zrozen jsem byl světu
U svých blízkých vyrůstal jsem
s bratry, sestrou, mámou, otcem
učil se vše poznávat
a na pána stvoření si hrát
Leč sám Pán stvoření u mě stál
a já neviděl Ho, jen si hrál
s hračkami co znamenají svět
což v hlavě plodilo mi plno vět

A tak kráčeje životem vpřed
obdivoval si všeho dokonalý sled
s krásnými hračkami kolem
rozsetými pod nebeským stolem
To vše působilo milou radost mi
a netrápil cizími se žalostmi
Jen šel jsem pilně stále v dál
a nevšímaje, že u mne někdo stál

Tu hračky začaly se vytrácet
a má radost se v smutek obracet
V očích dříve radostných
se nyní odráží svět žalostných
Najednou sám stojím venku
promočen slzami na kost vcelku
Kde poděly se moje hračky
kostky, plyšáčky a vláčky?

V slzách však něco odchází
a mé oko znovu světlo nachází
když zvedá těžká třpytící se opona
tu padá celý svět můj na kolena
A já vidím u mě opět stát
Pána, který se mnou chce si hrát
Jeho hra živá, čistá a plná divů je
Láskou vrací mě do ráje
Hrajeme na ztraceného a spasitele
Na zarmouceného a utěšitele
Na nemocného a léčitele
A na žáka a učitele
V tom pak opět zřím svůj cíl
pro který jsem zrozen byl
Abych s Láskou u sebe
kráčel světem směrem v nebe

O KOUZELNÉM BUDÍKU

Budík píseň svou si zpívá
nebe – země – nebe – země
a tak probouzí něco ve mě
co dřímalo a nyní ústy zívá

Ústa zívaje tichá slova
nebe země nebe země
a cítím, že tu něco ke mně
přichází a čistí se mi hlava

Čistá hlava hádanku řeší
co je nebe, země, nebe, země?
Že mezi nebem a zemí je kus MĚ
odpověď zní a u srdce mě těší

Je země, JÁ a nebe
Jedno bez druhého nemůže být
A budík tikotem chce výt
píseň o poznání sama-sebe

POKÁNÍ

Z mraků padá, padá déšť
Venku z rána zamračeno jest
Čas ticha, tichého šeptání
přiklání oči, srdce k pokání

Srdce otvírá se Tobě
oči nevidí tmou, jako v hrobě
Svítilíš nad těžkými mraky
Světlo Tvé mě rozjasňuje taky

Jen sviť a Lásku svou dávej
Na pomoc pokorným milosti mávej
Zahřej deštěm zmrzlé srdce
Vždyť z Tvé moci jde to hladce

Jen víru naší vyžaduješ
srdcem svým tak vyzařuješ
Teplo chladem proniká
kapkám dešťů uniká

Světlo prostupuje mraky
vidím Ho a ostatní taky
Jen dívat se je třeba
ať užíme včas pravého Chleba

JEDNOHO DNE

když bylo zrovna pod mrakem
sedíce v rozjímání
čelem k nebi za katrem
kde vítr odvíjel svou roli
od západu na východ
uvízl mi pohled za ptákem
spěchajícím

Náhlé leknutí
a ústup pohledem
nevěřil jsem
co uviděl jsem
Místo mraků
tvář známá zírá
přísně a přece s láskou
oči mi přivírá

A pak i zbylé mraky
v tváře měnily se
A putující k východu
nespustily pohledy
své přísné a laskavé
od lidiček na pochodu
po Zemi

Avšak z těchto tváří
slzy padaly dolů
které nebyly slané
Po nich tráva
začala růst
I zeleň rozkvetla se
kde dříve holé pláň
v srdci zely

SKÁLA MOCI

Čas, den po dni utíká
a naplněn jest radostí
Úsměv ústa odmyká
v požehnání z Vysokostí
Kdo k lásce oči upírá
v temné chladné noci
Ten o Skálu se opírá
která dává mu své moci

SVĚTLO A LÁSKA

Po tiché noci vychází
ranní zábřesk, slunce svít
Po pěšině z nesnází
kráčím, jen jedna cesta vede -
S láskou život velebit

Po temné noci střídá den
a život dává poznat míru
Už nejsem ten
jenž neslyší a jede -
střemhlav do vesmíru

Odpusť šerá noci
Dík za kolébavou píseň
Budu-li však ještě moci
pěti já tu svoji, co nevede
v ospalost, žal a tíseň

Zpívat budu a nepřestanu
Hvězdy milé pojdte blíž!
Slunci, k němuž nedosáhnu
stoupám, Srdce co mě vede -
nepodlehlo v zemskou tíž

Zpívat chci o Slunci zlatém
jejíž Světlo dává žít
Zpívat nepřestanu o svatém
Srdci, Lásce která dovede
mi v jasů dálavu užít

POUHÉ TEĎ

Paprsek času záclonu v okně protíná
A ten kus plátna malebného
rozevívá se v půli na obě strany
kde bydlí včera a zítra
Je promítáno na mlhavou zeď
V okně nový den hřejivě v čase
proudí
andělským chórem
zní ptačí melodie hlas
V něm stvoření se koupe v rose
a vítá červánky jitra
když slunce pluje na západ

Ten paprsek je tenčí než vlas
a uvnitř má svázané jen...
pouhé TEĎ

VOLÁNÍ V POKÁNÍ

Jak silně Pane, dnes slyším Tvé
volání

Jak moc mě dnes voláš k sobě

Má duše pláče v zoufání

a chce jít Domů, k Tobě

Ach, kdyby jen nenesla tu tíž

Ten chrám z kostí a masa

Hned letěla by k Tobě blíž

a plesala by "To je krása!"

Vím však, že čas se ještě nenaplnil

abych upustil to břímě

Ještě jsem svůj kalich do dna nevypil

aby už tělo spočinulo v hlíně

A přesto mě dnes voláš tak silně

"Synu jen pojď a neotálej!"

Nemohu jinak, než opět vzít své
břímě

a jít za Tebou v nebeskou alej
Ved' mne tedy, vem mou ruku
neb jinak zbloudím bez Tebe
Vždyť na světě je tolik hluku
až mráz mě z toho v srdci zebe
Ten hluk mi vzít chce hlas
kterým promlouváš tiše a sladce
"Synku jen pojď, už je čas
a nečekej na nic ani krátce!"
Proto mě ved' sám osobně
jako vola mě připoutej řetězem
Neb mé tělo je zkažené hodně
a tak pohltit jej chce zem
Až v řetězu mě dál povedeš, budu
rád
a za Tvým voláním – laskavou písní
si budu tancovat a smát
a duše má už nebude plakat v tísni

VZPOVĚĎ

Vyjdí co je ve mne
co svíráš moje nitro
Vyjdí co je ve mne
ať probudí se jitro

Oblak černý, mrak
se zabydlel mi v srdci
Oblak černý, mrak
mě drží pod pokličkou v hrnci

Jak zbavit se té páry
v které dusím se?
Jak zbavit se té páry
v které trávím se?

Pomož prosím Bože, pomoz
Pootevři tu těsnou klec
Pomož prosím Bože, pomoz
vždyť kypí již varem hrnec

Tvůj meč Světla je tasen
a jako kat odděluje
Tvůj meč Světla je tasen
a od pout milost uděluje

Jakou milost a svobodu
rázem opět cítím
Jakou milost a svobodu
cítím a v nitru Tebou svítím!

Vyšlo co bylo ve mně
a zmizely pod očima vrásky
Vyšlo co bylo ve mně

Pane díky Tvé opravdové Lásky

OTEVŘENÉ DVEŘE

Co jsme my?
My nejsme nic!
Vždyť smete nás trochu vody víc
Rádi bychom všechno ovládali
bez Boha na boha si hráli
na pomíjivé věci srdce upínali
Nejsme nic, co říci víc?
Zhola nic?

Smutno je nám když se bortí
představy
strach a úzkost šíří plné přehrady
Náhle pomíjí co tu bylo včera
místo toho vidět páchnoucí jezera
Pak návrat a vidění této zkázy
k vidu nabízeny jsou noemovy
obrazy
které z korábu vidět směl
na svět, jenž k zkáze dospěl

Kdo poučení pravé z toho přijme
v něm Boží moudrost jistě dříme
Ať srdce, jenž stvořeno je pro Lásku
je naplněno láskou a Krista
procházku
na kterou všechny srdce pozývá
vždyť Domů je to cesta, co se
odkrývá
Neb dům Jeho to pevný hrad
co vydrží tok všech přeplněných
přehrad

Co jsme my?
My jsme vše!
Vždyť zúčastnění jsme Boží mše
když denně s chválou přijímáme
vše co přichází, z požehnání máme
Pokrm to Boží
s Láskou

Amen

MŮŽE ZA TO SVĚT?

Den ze dne se svět tento mění
Co tu včera bylo, dneska už tu není
Jen v Bohu vidím stálost, skálu
to ostatní je jen stoka plná žalu

Odpusť, světe ale je to tak
že upřímný jsem k tobě, soudím v
lásce však

Odpusť, světe, ale líto je mi těch
kteří nevědí co činí a vláčí s blátem
měch

Proto mluvím, k tobě světe
Smiluj se a nenič co z lásky na tě
kvete!

Proč vláčení měchů bláta po sobě
strpíš?

Proč všechny květy lásky na sebe
ničíš?

Proč jsi tak krutý světe a sobecký?
Jak peklo samo máš posudek
znalecký!

Co říkáš, že se bojíš a čeho?
Boha a splnutí v Lásce Jeho?

Bojíš se, že láskou něco ztratíš?
Že všechno rozdáš a v holotu se
vrátíš?

Jsi blázen, světe, na mou věru
Jsi nemocný a taky tě tak беру

Zde lásku máš mou, co k uzdravení
je třeba
Co nesebere ti od úst žádný kousek
chleba
Naopak zde lásku máš, jen ber a jez
Když posílíš se uvidíš, porozumíš,
věz

Neboj se a přestaň odmítavě cukati
když přijmeš lásku vbrzku se vše
obráť
Nic neztratíš, neboj, věř mi
Co máš, rázem obrostlé to květy
bude všemi

Pak i ti, co nevědí a vláčejí měch
bláta
Pocítí lásku Matky, prso světa
A když k prsu člověk jako dítko
přilne,
odhodí měch bláta a sát bude pilně

A až nasytí se lásky, tu i Otce uvidí
kterého dítku vzala neláska běžná u
lidí
Neláska po uzdravení v lásku se
změní
a to je poklad stálý, nalezené jmění

PROBUĎTE SE...

Paprsek slunce nadzvedává víčka
z nočního ticha probuzení
Ještě chvílí v teple lenošení
Včerejší už dohořívá svíčka

Na knotu plamínek zhas
závanem světla hvězdy svítání
Mimo pelest chladné uvítání
Tělo vzkřísí hřejivý mráz

Kolem vidno různé dění
jako včera nebo před rokem
Život vpřed ubírá se skokem
ale skutečnost se nemění

Býlí zaseté kdysi v Edenu
plíží se a bují stále
I dnes clonit chce dále
paprskům pro zdravou obměnu

Čerstvý jitřenkový vánek
volá bdící k vstávání
Aby na vinici v odříkání
za denár vypleli u hroznů spánek

S

JARNÍ PROBUZENÍ?

Pod slunečním světlem se sníh mění
v kapky
a ty kapky sytí zimou spící zem
Do země po kapkách vracejí se
zpátky
tak jako krev v žilách v srdci mém

Zima a chlad zvolna v půdu ustupuje
a sněhová peřina z uschlé trávy mizí
Kořínek trávy dosud podřimuje
než probudí jej proud chladné rosy
cizí

Vstávej koříнку, už je den!
A učeš své vlasy slehlé zimou
Jejich hněď ovanul sluneční fén
Je čas prosytit je barvou živou

Koříнку vstávej a nasaj vodu života
ať vlasy tvé opět zelenají se
Voda prozářená sluncem radostí
klokotá
a ta radost v žilách v život mění se

Už je čas opět vstávat a otevřít oči
Vždyť slunce je vysoko, na půli dne
Je čas pohlédnout jak se země točí
a spolu s ní k tanci pozvi třeba i mne

Rád si s tebou koříнку milý
zatančím v tomto jarním čase
Když po zimě odpočinut a plný síly
v Slunci mohu radovat se zase

KUDY KAM...

Noha honí nohu
střídají se na trati
Odkud jdou a kam?
Šlápěje na pražcích mizí
jakoby tam nikdy nebyly
Tak i ty vpředu
časem se ztratí

Po žebříku na zemi
z ocele a pražců
noha nohu mívá
Kolem jako na dlani
opačným směrem
k ODKUD
se cesty film obvíjí

Život běží nazpátek
paralelní rychlostí
Mívá se s nohama
běžícíma TAM,
ale kam vlastně?
To teprve uvidí se
KAM

Na příštím nádraží
lze obout boty jiné
i jinou kolej
jinou trať i jinou stanici
Ten žebřík na zemi
je vpleten do pavučin
vlastních, kde smrt nemine

Těch pražců je nespočet
snad jako písku v moři
Stejně i kroků v protichodu
než vrátí se do ODKUD
jako jas světla,
když doletí k plameni
kde hoří

ČAS ŽNĚ

Pole, lány ve zlatě
na zemi pod sluncem
dozrálo obilí
Srb do ruky, stébla natě
padají s koncem
v smrti danou chvíli

Tot' čas ženců, žně
přišel aby změřil
míru, kvalitu co dává
aby tříbil vně
Jedno od druhého dělil
Zrní, plevy a tráva

Doposud spolu rostly
na poli širém
Společně deštěm syceny
větrem a nocí dnem obrostly
se zpěvem ptáků, s mírem
spolu v oběti chyceny

Ve snopku nyní
cestou poslední spolu
tam k Hospodáři
Jen on pozná zrní,
ozim, co zasel dolů
ať úroda se zdaří

Teď bijou cepy
snopky ve stodole
Zrní s trávou, plevy
leží jako střepy
spolu zas tam dole
Bez slitování či slevy

Pak v měřici
dá se pravá míra všemu
A jen zrno zůstává
čisté z rány smičicí
navrací se Jemu
Hospodáři se odevzdává

VIZE

Dnes zdál se mi sen
a velmi živo bylo v něm
Spousta lidí, oči jiskřící
Zpěv a úsměv měli na líci
To vše bylo v něm
a k tomu jasný, teplý den
Lidé v ulicích se potkávali
o životě a lásce spolu rozmlouvali
Všude bylo plno barev a světla
a z kašny na náměstí živá voda
tekla
Voda tekla i v bazénech zahradních
kde u domů švitořily děti v nich
Jako pták jsem všechno z výšky
viděl
Kroužil nad tím a pokoj v srdci měl
Do mysli mi přesto vstupovalo stále
vidění toho prostředí však kalé
kde mrtvo bylo, šero a chlad
Kde vítr ulicemi vířil všeobecný hlad

To však byl pohled do dřívějška, zpět
Kde žil jsem a byl to můj svět
Jak prázdno všude, ticho a hoře
A mrtvé vody teklo zde celé moře
Vzpomínka jako stín se line mi
a chce přikrýt obraz vize nádherný
Tak dvojně viděl jsem jednu věc
přesto nad tou druhou spadla klec
Neohlížel jsem se již za tím stínem
vždyť to, co sebou máme už
nemineme
Můj svět ve snu měl dvě tváře
obraz pohledu to z boží jasné záře
Vše co a jak my v světě žijeme
před Bohem to ničím neskryjeme
a vše si do poslední kapky vypijeme

LETNÍ ZRÁNÍ?

S modrým stropem nad oblaky
a za zpěvu ptáků taky
Šumí tráva, stromy, keře,
tak rostou zelené kadeře
Vítr jimi profukuje
prachu a špíny je zbavuje
Rostou kadeře, rostou
vzhůru k slávě nebesám
Syceny jsouc vodou čistou
jež daruje nám Otec sám

A co ty kořínku milý
jak se ti líbí boží svět čilý?
A jak v něm září tvoje vlasy
a kolik přibylo v ně nové krásy?
Ty sám rosteš v hloubce dále
v Matce zabořen jsi stále
Z ní čerpáš vodu živou
Žízeň svou hasíš neumdléváš
Sílu ti to dává divou
v níž své ratolesti zaléváš

V zelených tvých vlasech
zrají v teplých letních časech
v plodech mladá semínka
Kolébáš je v písni ptačí
život tvůj tak dále kráčí
Kráčí v lásce neustále
a nebráníš se svaté vůli Boží
Krokem den za dnem jdeš dále
a nad tebou láskou slunce hoří

BEZ LÁSKY TO NEJDE

Jak těžko, přetěžko odpustit
druhému jeho selhání
Bez lásky však dál nejde jít
Takto jen život smutkem zavání

Srdce bez života umírá
člověk křivdou chřadne
Cesta do hrobu se otvírá
jak slepý tam však spadne

Odpustit však nelze snadno
uražená pýcha tomu brání
Té před oči lézt není radno
Nutí to jít do ústrani

Utíkat však věčně nelze
utíkat pryč před křivdou
Bez lásky i srdce selže
Bez Lásky a s nepravdou

Co dělat tedy a jak jíti dál
jak zbavit se křivdy
a jak uhasit žal?

Bez Lásky to nepoznáš nikdy

VE TŘIATŘICETI

Svět se jednou zatemnil cele
Radost přikryl mraků stín
spoután řetězem svých vin
nemohoucí kroku vpřed
jsem zůstal sám ve své cele

V prázdné cele z masa ocele
sen o radosti zmizel mi
A odplul s nadějemi všemi
v dávný břeh zpět
po vlnách vrásek na čele

Již připoután ničím v nic
V srdci prázdná díra zeje
a po dávném břehu zle je
na duši mi hned
Už vrátit se nechci víc

Tak blízko smrti vstříc
hledím ji do suchých očí
Jen čekám až blíže přikročí
a kosou sežne můj tep
který neuslyším víc

Paměť krátká, nevzpomínám
jak dlouho byl jsem na tom dně
Jak hluboko v hrobě, tmě
očekával hlíny zával
Kde pusto bezbarvé uvnitř mám

Ve stínu oblak čekání
prosím Boha „vem si mě“
Vždyť nedávám již símě
které klíčí pro tento svět
Jsem Nic, jsem Volání

Náhle nastal zvláštní div
Světlo rozlilo se a já v něm
opět sám ale naplněn
vším sytým, bezejmenným
Od TEĎ budu stále živ

CESTA KŘÍŽE

Jdu vlečen, bedra ohnutá pod tíhou
kříže

S nohama spoutanýma se vláčím
smrti blíže

Smrti, což platidlo za hřích je mi
dáno

V spravedlnosti Boží je tak
Vykonáno

Jsem vlečen a nejsem v tomto
proudu sám

V ortelním průvodu smrti též kráčí v
bílém Pán

Jaká to divná se spravedlnost světa
ukazuje,

že lotra s nevinným spolu ukřižuje

Bože odpusť jim, vždyť nevědí co
činí

To z hrdla Jeho vzešlo když plivali
Ho jiní

Ja mám zač platit, tělo mé je hříšné
Smrti se zbavím aspoň břemene a
tísně

Co však se stane se zlou duši mou
pevným svazkem s peklem
svázanou?

Přimluv se u Boha v království Tvém
Pane

Za zkažené tělo toto, duši – za mne

Rázem slibuješ mi brzké
spolustolování

a v dům svůj mě zveš, jaké
smilování!
Jdu a poznávám Tvé království
v čistém srdci, lásce, nejáství

Ohněm spaluješ vše co hříchu patří
zůstávám v Tobě spolu s ostatními
bratři

V bílém rouchu čistě oděn jsem
Kam se poděl světa ten
bludný sen?

A tak jdeme spolu opět v světa kol
Kráčíme blátem, trnám, v hrůze a bol
Však roucho bílé stále zůstává
Čistotu Tvou světu rozdává

Čistota jež láskou srdce prozáří
všechny stíny a mračna světlem
rozzáří
Nelíbí se to však tomu kdo slouží
noci
neb ve tmě se skryje dílo zlé moci

A tak vlečení jsme opět tímto světem
Sic s křížem na bedrech, ale v srdci
kvetem

Květ který saje z života Zdroje
obléká tělo mé do Kristova zbroje

Takto nás vedou opět smrti blíže
a opět se dívám na ně ze svého
kříže

Odpusť jim Bože, vždyť nevědí co
činí

Skrz kříž jde Cesta Domů, což
poznali i jiní

POUTNÍKOVI

Na cestu si vem
otevřené oči jen
Ať oči v světle vidí
lásku druhých lidí
Ať vidí lásku lidí
i když hanu za to sklidí

Na cestu si vem
kousek chleba jen
Ať pocestnému dáš ten chleba
nasytíš ho jak je třeba
Daruj chleba kde je třeba
a nasytíte se oba

Na cestu si vem
poslušné uši jen
Ať přijímají s chutí co slyší
jídlo Lásky to pro duši
Ať slyší co dáno duši
neslyšet to se nesluší

Na cestu si vem
trochu vody jen
Ať vodou zhasíš žízeň
a v okřálém zazní píseň
Uhašená žízeň probudí píseň
ale nečekej vždy za to přízeň

Na cestu si vem
Lásky srdce jen
Ať Láskou srdce tvé pěje
světu do oken se směje
Ať světu pěje a srdce se směje
to i v zimě Tě zahřeje

KRÁLOVSTVÍ ČAS

Až roztaje sníh a roztají ledy
Až noc dovrší svůj čas
Pak na louce pod sluncem
narodí se květy a vzduch provoní se
zas

Vůně květu omamná svlažuje sucho
v hrdlu

A co dřív bych neuměl říci já
Tu dere se mi náhle z krku
že už ne Ty, ale Já – já, já, já
jsem si vědom viny své!

Prosím odpusť, Pane můj
Žít však bez Lásky Tvé
již neumím, proto u mě stůj

Jak mohl jsem dřív bez Tebe žít?
Snad led v srdci zmrazil všechn cit
Neb tma překryla co mohu mít
co vidět mám a co doopravdy chtít

Až teprve světlo Tvé – Slunce
prostoupilo temnou nocí
a rozežrálo chladné srdce
a rozpustilo v něm zlé moci
Tu nyní radovat se mohu
z květů co voní a rostou pro krásu
děkovat všemu, všem a Bohu
za milost tuto danou a spásu

Až roztaje ti v srdci sních a ledy,
potopa z toho bude zas
Voda však opadne a slunce vysuší
břehy
Ty však věz, že přiblížil se Království
čas

ŽÍZEŇ NA POUŠTI

Den již končí, slunce zašlo
po dni rozpáleném jako saň
Bez vody by všechno zvadlo
zaplatilo tím krutou daň
V dáli proto vodu vyhlížím
když volám "Přijď sem!"
Žíním, dej napít kdo máš vodu
ať rty suché skropím
jen nedávej mi sodu!
Kterou lacino v krámku koupím

Jenže co se to děje?
Každý sodu právě nosí!
Proč pijeme ty pomeje
která dává ta, co kosou kosí?
Je lepší aspoň něčím svlažit rty
Než trpělivost svou zkoušet a věřit
Ve slabosti své to říkáme si já i ty
Lepší než sucho v krku měřit

Ne, odbočil jsem trochu tam
co našeptává k lenosti
Já však čistou Vodu piti mám
tak počkám si naň s radostí
I kdybych prosit dlouho a čekat měl
a tělo suchem hynulo
V duši však stále doufat směl
že jednou to zlo pominulo

Až přijdeš a dáš mi opět pit
Vodo, co život všemu dáváš
Co bych měl pak ještě chtít
než to, kéž s námi zůstáváš
Ať tak vodu můžeme nabrat všady
kdykoliv nám žízeň ozve se
A z vody rozkvetou pak sady
což sladké plody světa přinese

KDYŽ TEČE...

Když vytryskne ze skály
pramen
Jde o živou vodu z nitra
Když z očí vytryskne
pramen
Tají ledovce na povrchu

V ZAČÁTCÍCH

Po klikaté cestičce do školy
pokryté ujetým sněhem
S aktovkou na zádech
cupitá žáček mladičky
krůčky hbitými, až během
Spěchá celičky za zvoněním ve
zdech

Až dozvoní, započne se čas
necelé hodiny pro prvňáčka
Kdy naučí se slova na papír dáti
a z papíru číst je zpět
Nebo co znamená ta malá tečka
na koncích vět, kde i dech to zkrátí?

Dítku se nová hra ukazuje
zatím co hračky jeho ty staré
někde doma schované v krabici
si lebedí v teple a suchu
a vzpomínají na chlapcovy hravé
světy v duchu mu sídlící

Z LAVICE TROCHU JINAK

Dřevěná lavice, lokty se o ní opírají
V rukách svírám nic
a přec jimi hlavu podpírám
s víčkama, jež se zavírají
Dřevěná lavice a z ní pohled co se
tají

V rukách pot a nic
obrázkům prázdnin v mysli mávám
přicházím k branám, kteréž se
otvírají

Dřevěná lavice a pod lavicí spousta
knih

V rukách nemám nic
ale ve víčkách poznávám
moudrosti a krásy nejedné z nich
Dřevěná lavice, už v ní opět sedím
a v rukách tužku a víc nic
a jen pod ně papír dávám
z písmen řetízky si skládám
na něž s radostí hledím

Dřevěná lavice, do níž poznání hlas
přichází

V rukách nic a přec
příběhy minulé ve vzpomínkách
svírám
a jako sklíčka mozaiky do obrazu
sázím

Dřevěná lavice, lokty se o ni opírám
a v rukách přesto nic
Jen tíhu vzpomínek s hlavou
podpírám
a nové škoře životem svou cestu
otvírám

NÁVŠTĚVA VE VĚZENÍ

Dnes za mnou přijeli rodiče,
bratr a švagrová
Posezení příjemné velice
s novinkami z domova
Tři měsíce nazpět
viděl jsem je posledně
Jakoby zastavil se svět
Jako včera by to bylo v poledne
Už hodně práce vykonali
meztím co já tu jsem
I v nemocech bolesti vytrpěli
a jiné navždy přikryla už zem

Novinky staré co stvoření
člověk si stále předává
Cirkus a kolotoč věčného dění
kde život a smrt spolu sedává
Já sedím na tvrdé židli
a život i smrt vedle mě
Život v nové naději sídlí
a smrt už v dávno minulé tmě

Líto je mi milých
kteří v cirkuse naději mají
A manéží v krocích malých
v kruhu stále dovádějí
Z hlediště se na ně dívám
a pozoruji tento rej
Již netleskám, žalmy jenom zpívám
"Hospodine, prosím, polnicí tuž
zahrej"

HOROR?

Pod kameny i v husté hlíně
mezi kořenů větvemi
V této tmě a čisté špíně
je červíčkův ráj na zemi

Ve tmě tmoucí nezbloudí
Prostřený má stůl všude
kde na něho čekat bude
soustíčko, které povzbudí

Co zrovna chroustá červíček?
Copak mu tolik chutná?
V hrobě rozkládá se človíček
a vedle vzdychá duše smutná

Dušička nad svým tělem pláče
co se to s ním děje?
Jen červíčkovo srdce pěje
a nad hostinou štěstím skáče

Oba jsou teď společně
ve tmě tmoucí horečné
Červíček, aby dále žil
a človíček, aby znovuožil

ZTRACEN VE VZPOMÍNKÁCH

V hlubokém lese pod skálou
kde projít lze pěšinkou malou
najít lze skrytý pramínek
odkud teče nit' vzpomínek

Zde nekončící příze pramení
z níž uplést možno stavení
ve kterém se lehce zabydlí
a kde duše najde pohodlí

V pohodlí lze zůstat tam
kde potřeba být milován
a milovat se naplňuje
tím co srdce potřebuje

Jen pozor na tu záludnost
z níž postavit lze most
z denního světla do noci
z reálu do bezmoci

U pramínku bludný kořen
překročíš a most je zbořen
a uvězněný v minulosti
kde nedostaví se milosti

Já zbloudil do vzpomínek
a v nitru uhasl mi plamínek
světýlka denní radosti
všeho požehnání zadosti

Srdce bez světýlka usíná
Život pomalu zhasíná
Dokud nenajdu odvahu a moci
poprosit Pána po pomoci

Žel zbloudil jsem opět tam
kde již není reál, ale klam
Nelze dívat se stále dozadu
Nelze jít dopředu pozadu

Však z hlubokého lesa ven
vyjít třeba ihned sem
kde radost v světle uvidím
a s životem se usmířím

Po úzké lesní pěšině
spěchám v přímé rovině
Skrz Dárce života mého
nalézám dne opět svého

PODZIM

V čase, kdy z koruny stromu
opadají první lístky
a vzduchem se honí
tlející opar
a ptáci se slétají
ze svých hnízd
Tak jako v myšlenkách táhnou se
obrázky z mládí jara
a někteří bližní už odcházejí
A z hlavy když opadne první
stříbrný vlas
Tu jistě nastává

Podzim

ROZLET

TOBĚ

Tobě Bože milý věřím jen
V Tvé Lásce mi vzkvétá nový den
Den celý prostoupen jest světlem
Tvým
A srdce plníš teplem blaženým

Leč život si se mnou pohrává
Ruka Tvá mi vždycky pomáhá
Sic pravdě do očí zpříma hledím
a na kavalci tvrdém nyní sedím

Sedím a rozjímám o temném nitru
Kdy probudím se z noci v jasném
jitru?
V nitru temném jak v půlnoční noci
Bloudím a chovám se před zlou moci

Žel síla jít mi z nohou odchází
Jak had se plazím blátem i mlázím
Když sil už žádných nemám již
Tu ucítím na se svůj těžký kříž

Kdo pomůže mi opět pozvednout se?
Umírám sám v nenaplněné touze
Náhle však cítím v srdci hrot
Toť šíp Lásky Tvé mi trefil nitra bod

Žiji tedy a radost v srdci mám
I boly těla s láskou přijímám
Žiji a s nadějí vstávám v krok
co vede mě z úzkých pastí ok

Síla v nohách opět nabývá
a cesta ze tmy rázem ubývá
Co krok to blíží jsem ránu
S rozbřeskem Slunci úsměvem
mávnu

Slunce již vzešlo a nad hlavou svítí
světu, který je loukou plnou kvítí
Tys Slunce jasné věrný Bože
Který probouzí mě ze smrtelného
lože

Tobě Otče milý věřím jen
V Tvé Lásce mi vzkvétá nový den
Den celý prostoupen jest světlem
Tvým
A srdce plníš teplem blaženým

MILOST

Na neznámém širém moři
lodka má se v bouři noří
Vlnami je kolébaná
Vichrem sem a tam zmitána

Už plno v lodi vody slané
v očích slzy z smrti dané
Konci plavby své se blížím
a po stéble se rozhlížím

Tu v dálce shlédnu světélko
což záchrany je stebélko
Z posledních svých sil
zkouším těch nadějných mil

Skáču ze své lodi věrné
do hlubiny chladné, temné
Dechu sotva popadám
jako nic si připadám

Když plavu směrem k světlu blíž
tu rve mě ke dnu vlastní tíž
Zouvám si své těžké boty
a svlékám Inoucí se mi šaty

Hle, na vodě vidím stát
anděla, jak ruku chce svou dát
Vytáhl mě a po hladině
blíže za světlem kráčíme

Vzdaluji se troskám lodi
které na vlnách bloudí
Sem tam jsou příbojem hnány
a některé do hlubiny brány

Jsem odváděn k pevnině
Ke světlu v přímé rovině
Již ocitám se na ni
stojíme před majákem sami

Z anděla pronikající záře
Pohled je to do Kristovy tváře
Mé údy tvrdnou v polena
a padám k zemi na kolena

Jako Adam nahý před Ním jsem
Jen vina má je vidná v srdci mém
Tvář Jeho však stále září
a srdce mé se vzít Mu daří

Do dlaně své je bere
až opět slza se mi dere
Z očí stéká po těle
jako při křtu v kostele

Znovu coby dítko jsem
kolébán Láskou tam a sem
V rukách svých mě obrací
a ze smrti navrací

PTÁM SE TĚ, KRISTE

Co je to Život, řekni mi, Pane
"Život je jako vítr, když v ulicích vane
pozvedá v ní smetí, a každou jiskru
zaplane

Je chvíli tu a chvíli tam
Chvíli je jako vánek a chvíli jako
uragán

Co je to život jednou poznáš sám
Budeš-li však ke mně láskou
připoután
aby neodnesl tě do neznáma, někam
ten vítr co vane sem a tam"

*

A řekni mi Učiteli, co je to smrt
"I smrt poznáš jako života škrt
jako když se z vázy stane skleněná
drť

Co bylo stálé promění se v prach
Ze zralých lusků vysype se hrách
pohlčen hlínou v zemských útrokách,
stráven žárem v pekelných
nádobách

To vše je smrt v různých podobách
Jako je čištění zlata na vzácných
ozdobách"

*

Mistře, díky a ještě jednu otázku...
co to vidíme před sebou na tom
obrázku?

(všední den)

"To samé uvidíš také v oblázku
když hrubá zrnka písku zkameněla
jsou v jedno spojena, vodou obmytá
a zjemnělá

čistá jako novorozeněte těla
která mateřskou dlaní hlazená být
chtěla

Takhle vidíš kousek Otcova
vesmírného díla
Sebe a mě v obětí, což Stvoření je
síla“

*

JAKÝ KRÁSNÝ DEN A TY V NĚM

Jaký krásný den a Ty v něm
Opět mě vítáš jasným sluncem
Ptáci z nebe zpívají
andělů chór tím vítají
Jaký krásný, přenádherný den!

Nebe čisté nad hlavou
zřím Tvou hloubku modravou
V nichž světlo hvězd se ztrácí
v nekonečném Díle – čest Tvé práci
Jaký krásný, přenádherný den!

Mlhy opar stoupá výš
Země odnímá z tváře skrýš
a ve větru se usmívá
tvář svou rosou omývá
Jaký krásný, přenádherný den!

Dech Tvůj jako země vůně
rozpíná se v tomto plodném lůně
Z jehož vše Bytí povstalo
životem novým, čerstvým okřálo
Jaký krásný, přenádherný den!

Dík za požehnání toto nové
Za zjevení Lásky – snové
Dík za radost a nové bytí
Za Světlo Tvé jenž svítí
nad tímto všeckým stvořením
a tak v lásku vše proměním

Díky Bože!
Jaký krásný, přenádherný den!

DEN S TEBOU

Pane, Boží Lásko nám daná
kteráž jako slunce z rána
vstává nad obzor světa
Kde rosu dáváš pít květu
a dáváš pozdrav dobrý den
I Ty mě probouzíš jen
z libého spánku zapomnění
kde pravé lásky žádné není
Láskou svou mě probouzíš
Och, jak šťasten jsem to víš
Díky za to Bože, Pane
Z očí slza štěstí kane
za tu darující milost Tvou
vláhu životodárnou

Dej Pane, ať vše prostoupíš
a hřích nenalezne ve mě skrýš
Více již nechci jemu otročiti
toužím s Tebou po soužití
Po lásce věčné, po Lásce Tvé
všemohoucí Pane, Ave!
Na kříž sebe-s v oběť dal
Lásky cestu ukázal
Teď oběť Tvou již přijímám
v ní vykoupení nalézám
Díky za to Kriste, Pane
Z očí slza štěstí kane
za tu darující oběť Tvou
stravu životodárnou

Nad západ se slunce sklání
den se noci neubrání
Povídá i luční kvítí
nad obzorem večernice svítí
Tvá Láska však neuvadá
Je pořád stále stejně mladá
V srdci záříš neustále
a pozýváš mě k sobě dále
"Je otevřeno, pojd' již" díš
"Jen vstup, ať jsme k sobě blíží!"
Díky za to milý Pane
Z očí slza štěstí kane
za tu nabídku Tvou
Cestu životodárnou

CESTA VEN

Tento svět bludiště je
Sem tam, nahoru a dolů
nikde nevidno kde východ je
a nohy plné krvavých mozolů

Bloudíme světem stále dokola
Na staré rány staré masti
Na jatka táhnou nás jak vola
a na rty mažou sladké slasti

Kde slepý slepého dovede?
Na pokraj propasti!
Tu cesta z bludiště nevede
vstříc to ďáblový radosti

Ne-é, hledat cestu ven
je třeba jinak
Stop! A posečkáme jen
ať spatříme východu znak

Čekání čas na znak míjí
Znak však nikde
Hodiny věku tepem odbijí
Tepem lidského srdce

Dokud je čas srdce bije
Prohlédnout v nu máme
Co spatříme to vylijme
a s pokorou Bohu dáme

Pak znak se náhle zjeví
Odkaz cesty z bludů
Kristus v těle se objeví
a láskou Jeho budu

Jít za Ním z labyrintu
toť červená niť
Přehlédl bych tuto fintu,
tento Lásky svit

Toť jiné kafe Spasitele
ve světle Jeho jít
S křížem a za ruku Přítele
V Bohu chci jistotu mít

VÁNOCE

Po roce Vánoce jsou tu zas!
Čas zjevené lásky a štědrosti
Na stole pro každého sladkosti,
ovoce, chleba, masa i vinný kvas

Od živého stromku vůně všude
auru prolíná a hřeje
Stejně tak u děti naděje
Že i letos pod ním cosi bude

Živý strom je Ježíšek sám
Zrozeným svým životem obdarovává
Ne tím však co pod stromek se dává
ale cestu Lásky danou nám

Na tuto Cestu radno vyjiti
však jako děti – s čistou touhou
Které za mámou s potřebou pouhou
běží přitulit se k ní v oběti

Leč cesta Kristova opačným směrem
než jíti v světě chceme
V proudu otroků se nadřeme
a do hrobu si nic nevezmeme

Narodil se pravý Učitel
který velký Dar nám přináší
Sebe sama v oběť odnáší
proti světu, tak i pro svět Spasitel

To je ta velká radost Vánoc – Dar
živý stromek dárce hojnosti
Osvobozující od strasti a bolesti
Plodů našich hříchů, co vedou v
zmar

NOVÝMU ROKU

V jitru probouzím se a v naději
mířím můj krok
Sluncem oděn raduji se
z rána, v němž vítám Tě, Nový rok
Vítej, dobré ráno přeji
Nový roku nám zrozený
Jako dítko tě chovat však chtějí
ale věz, Ty jsi urozený!
Urozený z lůna Vesmíru
kde čas věčnosti tiká nad námi
Je to radost nad míru
že příbuzen jsi s hvězdami
Vítej Nový roku, požehnaný
Co nám letos přinášíš?
Život dle libosti daný
a nebo hořkých bylin plnou číšť?
Co vybereme pro své žití
Co rádi bysme měli?
Plnou náruč voňavého kvítí,
peněz, zdraví bychom chtěli?
Dej, co máš pro mě
a již teď děkuji Ti za to
Dej co nepomijí a nasytí mě
vždyť víš, že nesyť mě studené zlato

Všechno co mi dáváš
je odlesk mého bytí
Je to Láska, kterou máváš
a jež mi jasně svítí

Vím odkud zrozen jsi
a dík Ti za to
že každým rokem mohu si
připíjet i na to
"A tak připíjím", dím
a v dlaní plnou číš
Číš Lásky Tvé upíjím
"Do dna!" to si piš
A s novým ránem sluncem oděn
vychutnávám nové světlo
Radují se z krásných obměn
co z číše Tvé vyteklo

DĚKUJI, TOPOLE

I tobě děkuji
stojící na silných kořenech
které život sají
z toho mála
co nabízí neúrodná halda
Jen touha po životě,
síla a moudrost co Příroda ti dala
v silném kmeni
pod kůrou v latách schovanou
vytvořila co jsi
Hlava košatá
ve větru se kymácející
poznala různé úhly
k Zemi hledící
a nabídla tak ochranu
slabým zpěváčkům
i odpočínutí dravcům
I mě naslouchala
a lístek za lístkem
odpovídala bloudícímu
mému srdci
které mohlo také pít
z kořenů Tvých

BLÍZKO ČI DALEKO

Tak blízko od ráje jsem
Jen kousek mě dělí od něj plot
Tak blízko stojím od ráje
a nemohu již činit žádný krok
Jen okem vidím občas něco málo
co se děje tam
I uchem slabě šepot naslouchám...
Co by to jen ještě stálo
abych překročil ten práh
dělící mi zaslíbenou Zem
Kde úrodná pole, voňavé luky a háje,
života a radostiplná místa zde
se třpytí v tomto Božím světě
Ale teď noha v trní se mi plete
a nemohu pokračovat směle
skrz ten hluboký hrob
který vykopal jsem pro své tělo
a co již dávno trním zarostlo
V němž jako solný sloup stojím
a do nepřístupné dále hledím,
kde život
v Pravdě a Lásce proudí neustále

ZRCADLO DUŠE

V pokoji ticho
I déšť přestal ťukat
po okenním parapetu
Jdu k němu
Vítr listím chvěje
na stromech
Radiátor ruce hřeje

A co s tím?

Sklopím oči k zemi
Na chodníku svítí díra
v černém asfaltu
až na druhý konec

Konec světa?

I tam však plují mraky
A ptáci taky
po obloze krouží

Tam dolů
pod oknem
dívám se skrz louži

JE OKO SLEPÉ?

Když se rozhlédne
uvidí kolem plno věcí
s lidmi, stromy, zvěří
a záleží jaký vzduch
s komáry nebo vložkami
když sněží

Když se přivře
na plátně začnou téci
vody z hlubin které čerí
myšlenkový ruch,
tancující mezi námi
s fanfárami na věži

A když se zavře
tak pod víčkem v kleci
ve tmě samotu měří
až kam sahá lidský duch
obklopen jen vzpomínkami
v nichž plavat jde stěží

OCEÁN MYŠLENEK

Je moře plné létavic
v lidském světě bez hranic
Kam až oko nedohlédne
za obzor jsou unášeny
Třpytivá mlha bledne
když v kapky snů jsou sráženy

Je moře plné prázdných snů
ve vlnách tonoucích dnů
přikrytých prachem hvězdným
z třpytících se ohonů
kde až do dna ponořeným
je bahno cítit na sto honů

Je však i moře plné soli
potřebné, když srdce bolí
Aby okořenilo svou slaností
chléb do něho namočený
A pozřen mohl být na slavnosti
rybami, vodou zotročeny

Pod nebem je miliardy moří
nad kterými polární zář hoří
A jako v polévce mastná oka
jedno s druhým drží
když člověk člověka potká
a nabídne mu ruku před strží

ÚZEMNÍ ROZHODNUTÍ

Na podstavci z vosku svíčka
při setmění nastane jí čas
Aby knot rozhořel se zas
a světlo v temném pokoji
probudilo uzavřená víčka

Tu zapálen byl dechem plamen
a jím se topí lidský loj
V žáru z kůže stéká znoj
aby v díži smísilo se obojí
z nichž nový chrám bude stavěn

Plamen po knotu stoupá níž
a ukrojuje z těla sílu
Za to v díži masy k dílu
přibývá pro stavbu moji,
aby započata byla již

Od knotu teplo po okolí vane
a hladové vědomí je syceno
vším, co v něm je chyceno
a z temna chvatem ukrojí
parcely kus, půdy plané

Na půdě plané novostavbu
vyměřil již Stavbyvedoucí
Který za tři dny po sobě jdoucí
postavil chrám v srdci ráji
Až plamen skončil jeho svíce stavbu

VE VŠEM JE PRAVDA

K čemu psát ještě básně
když vše již bylo jasně řečeno
Proč vážná slova barvit krásně
Proč rozšiřovat, co bylo ztenčeno

Ztenčeno na šíři hrotu meče
který na polokoule půli svět
V nichž na jedné noc se vleče
a na druhé kvete květ

Však i ve tmě světla svítí
z reklamních neónů pouličních
Z nichž nemožno posvítit si na kvítí
zde v poupatech ještě spících

Zář tohohle světla ve tmě
svítí samo na sebe
aby zbloudilé komáry klamně
přivábilo v žhnoucí nebe

Na druhé půli světa světlo
žhne od slunce jasného
a nepřístupná oku záře jeho
osvěcuje vše, co pod ním vyrostlo

A odrazem obrazu našeho
se vrací nazpět ke Slunci
a Paprskami jeho jej navrací
do semínek kvítka srdce Živého

(Proto píšu básně)

PŘED SLOVEM TVÝM

U moře stojím sám
a zírám tam
v nekonečnou dál
A před touto hloubkou
kdo by se nebál?

Ohlédnu se zpět
a tu vidím hned
svou cestu ušlou
A u ní dům a děti blízké
zaujaty hrou svou

V radosti jásají
šťastné oči mají
A já v dáli od nich
před hlubinou nekonečna
myšlenkou se na ně mih

Otáčím se k moři svému,
k srdci pravdivému
Jež přitáhlo mě k sobě
Vždyť i ve mne teče
krev a voda, tekutiny obě

Když jsi do mne vlil
Bože, vody dávající sil
Dej mi piti opět znovu
abych nestál
a vykročil vpřed
a ponořil se v Slovu

„Na počátku bylo Slovo,“ (Jan1,1)

SETKÁNÍ KDYSI A TEĎ

Když z práce mě nohy
unavené vedly domů
Radostí mi byly touhy
vracet se k někomu
který v srdci mém dlel
Což teprve, když uslyšel jsem
volání „Táto!“ a radostný smích
mých dětí života sen
mi naproti běžících
s mámou za ruku
To i únava padla náhle
a nohy hned vesele
poskočily vpřed o kus támhle
Aby blíž jsem byl a směle
do náruče chytal to štěstí

Co se to stalo teď?
Při náhodném setkání
stojí mezi námi zeď
Která studem oči sklání
a nese hořký úděl
I teď mi srdce naproti skáče
Ale zeď tlustou zdolat nemůže
Tváře přikrývají závoje pláče
Kde vzala se mezi námi ta kůže
plná nestravitelného tuku?
Už neslyším volat „Táto“
a naše nohy pryč odcházejí
Slzy zemi proměnily v bláto
a v něm se stopy odrážejí

...

Ze srdce velké bolesti

ŽLUTÝ ŠÍPEK

U lesa habrem posetého
zavoněl mi kvítek šípkový
A za tou vůni v okouzlení
táhlo mě bludné mámení

Mezi růži květ se vzal
pln žlutých lístků okvětních
Krásnější šípek jsem nepoznal
já utrl ho ve větvích
trnám posázených

Tam u lesa pod Pastuškou
jediný kvítek šípkový
slunce v sobě kousek nes
pro něj jsem kles

Pro její malá sluníčka
jež v očích ji zářila
a její první hubička
mi smysly opila
nápojem ztracených

A já ztratil se v objetí
žluté růže okvěť
před koncem století
zbaven panického prokletí

Trny co chránily ji
zabodnuté v srdci mám
A ani čas co kvapem míjí
teď když jsem sám
neléčí bolest raněných

LÉK

Kdysi dávno v Betlémě zrodila se
láska,
člověku – božímu obrazu zjevena tak
hláska

Hlásající hláska o Boží podstatě,
kdo ji přijme?

Ten, kdo v odplatě,
oko za oko sobě škodu ujme?

Člověče, lásko, člověče, otevři už
srdce své
a cestou z Betléma, za Láskou ved'
nohy mdlé!

Nohy mdlé se trmácejí,
kdo je vede?

Oči v hlavě co ztrácejí
srdce – jádérko tvého nebe

Zasad' jádérko v úrodnou půdu,
nebe ti požehná a zbaví tě bludů

Bludů, co svádí zrak,
co hlavu omráčí

a zatemní jak těžký mrak,
kterýž potopou vše smáčí

Je čas vpřed cestou Lásky jíti,
je čas odpuštění, nektarů z plodů
tvých piti

Plodů sklízených z úrodné půdy
co nasytí, posílí a spojí
tvé oddělené údy

a z moci Kristovy všechny jizvy zhojí

Kdysi dávno v Betlémě zrodila se
Láska
a k ní cestu ukázala třpytící se
nebeská kráska
Kráska, co ve tmě jasně svítí,
ukazuje nám směr kroků
z temna našeho žití -
a teď svítí krokům Tvému oku

